

Kostelík německých evangeliků

U silnice, vedoucí k Bochoři, těsně za nádražím, stojí na hřbitově kostelík německé církve evangelické.

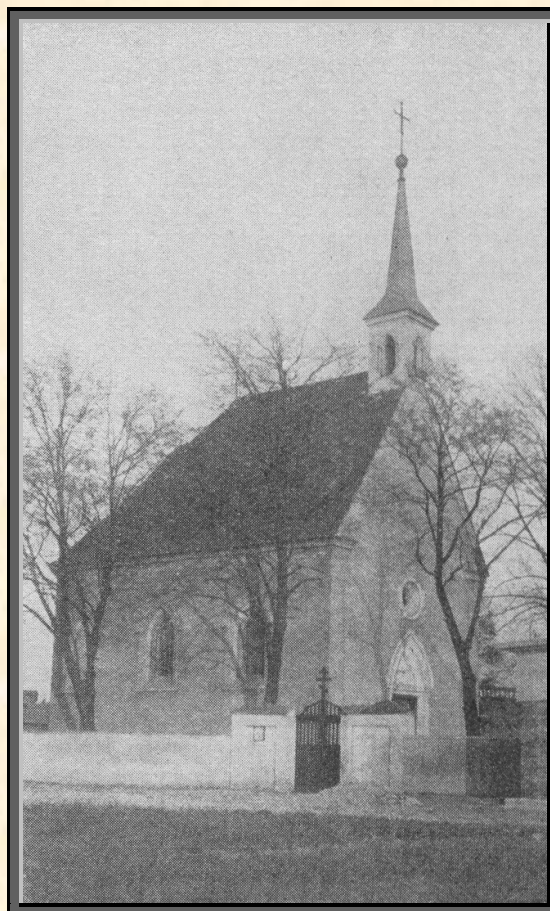
Když se v r. 1850 stavěla severní dráha cis. Ferdinanda z Vídně přes Přerov do Krakova a brzy nato cukrovar firmy Skene, přesídlilo do Přerova úřednictvo a zřízenectvo německé národnosti různých kategorií; kromě toho usazovali se zde obchodníci, řemeslníci a továrníci, většinou cizinci, evangelického vyznání. Také na statcích hraběte Magnise bylo zaměstnáno dosti příslušníků evangelického vyznání.

Jelikož zemřelí evangelíci nesměli býti na tehdejším katolickém hřbitově pochováni, než v koutku, určeném pro sebevrahy, usnesli se tehdejší evangelíci zříditi vlastní hřbitov. V létě roku 1861 ustavil se výbor pro postavení hřbitova. V čele jeho stál vrchní inženýr Ernst von Bühler a tehdejší topírenský a dílenský přednosta severní dráhy, vrchní strojmistr Arnošt Furchtegott Leo. Majitel panství hrabě Magnis a ředitelství severní dráhy darovali tomuto výboru potřebný pozemek, a již 13. června 1862 byl tento posvěcen farářem dr. Trautenbergem z Brna. Na hřbitově byla zřízena dřevěná zvonice; tak dočkali se příslušníci němec, evangelické církve toho, že mohli býti pochováni na svém hřbitově. Oba jmenovaní představení našli zde také svůj poslední odpočinek.

Po zřízení hřbitova zabývali se vedoucí činitelé tohoto výboru postavením kaple neb kostelíka na hřbitově, nebylo však k tomu peněz.

V této době, v roce 1866, vypukla prusko-rakouská válka. Po prohrané bitvě u Hradce Králové byli rakouští vojáci rychlým postupem zatlačeni, a pruské vojsko postupovalo rychle na Moravu, kde po krátkých bojích u Tovačova, Dubu a Rokytнице zvítězilo nad vojskem rakouským, které utíkalo přes Lipník do údolí řeky Váhu. Pruské vojsko obsadilo Olomouc, přerovské nádraží a proměnilo tehdejší vojenskou vychovatelnou, nynější kasárny jezdeckého pluku, na vojenskou nemocnici. Vedoucím této nemocnice byl pruský štábní lékař dr. Zimmermann z Královce v Prusku, který spolu se 151 obětmi války nebo na cholery v této nemocnici zemřelými vojáky byl pochován na hřbitově evangelické církve. Mezi zemřelými bylo i mnoho katolíků. Když se vrátil mír, bylo pracováno s větším úsilím k tomu, aby byla postavena na hřbitově kaple. Na žádost, zaslanou králi Vilému pruskému, dostalo se hřbitovnímu výboru v roce 1870 daru 2000 říšských tolarů s podmínkou, že budou použity jen pro postavení kaple na hřbitově. Kromě toho podnikl tehdejší výbor sbírku mezi svými členy, ke které též přispěli občané města Přerova, jak katolíci, tak židé. Koncem r. 1872 sešlo se 4400 zlatých. Se stavbou se započalo v r.

1873, ale pro nepředvídané překážky dokončila se teprve v r. 1874. Kaple postavena ve slohu gotickém a zvon z dřevěné zvonice, která byla zrušena, byl umístěn ve věži kaple. Kaple byla posvěcena 23. listopadu

Kostel německé církve evangelické za nádražím, používaný nyní církví pravoslavnou

Zapomenutý Přerov

1874 superintendentem Schneidrem, farářem dr. Trautenbergerem, farářem Schindlerem a Bitiškou. Bohoslužby vykonával farář z Olomouce. V r. 1899 čítala náboženská obec, která byla diasporou německé náboženské obce evangelické v Olomouci, 85 duší. Pohřbívání na hřbitově dalo se ještě i za světové války. Když byla prohlášena samostatnost československého státu, přestoupila většina místních německých evangelíků k evangelíkům českým, čímž se počet evangelíků německých velmi oslabil.

V kapli se sloužily bohoslužby stále řídčeji, až téměř zůstala úplně opuštěna. V roce 1931 ji pronajala ke svým bohoslužebným účelům náboženská obec pravoslavná v Přerově, která po opravách sešlé budovy, které provedla zevně i uvnitř, slouží pravidelně každou neděli pravoslavné bohoslužby. V kapli je dosud pamětní deska, na níž jsou napsána jména všech vojáků na hřbitově pohřbených; na hřbitově jest pomník, který nese nápis: „Zde v Pánu odpočívá 151 král. pruských vojáků ve válce r. 1866 v lazaretech I. sboru armádního v Přerově zemřelých.“

Zdroj: Přerovsko-Kojetínsko (1933)